

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯК

КОРЕНЯКЪ

Органъ на Културно-Просвѣтното Икономическо Дружество Варненски Коренякъ

Броя
1 лв.Год. абонаментъ 25 лв.
Излиза двуседмичноРедакция и администрация въ клуба
— Варна, 6-й Септември № 29.Обявления се приематъ
по споразумениеБроя
1 лв.

ЕДНО ГОЛЪМО ДЪЛО.

Нашият градъ числено се увеличава, а заедно с това и грижитъ на управника трѣбва да бъдат по-големи. Благоустройството на единъ градъ трѣбва да бъде главна задача на всеки управникъ. За градъ Варна, тия грижи трѣбва да бъдат много по-големи, защото ние издигаме Варна, като единъ градъ, който трѣбва да привлече чужденци. Грижитъ за здравето на гражданите трѣбва да бъдат първата задача на управника. Здравословни жилища за населението, хигиенични сгради за училища и учреждения, грижи за малки и големи отъ всички, на които тежи възпитанието, отглеждането и живота на тия, които живеятъ или идватъ въ гр. Варна. Здравата храна е най-необходимото за организма на човѣка. Месото е една отъ първитъ храни. Контролътъ при клането, грижитъ за запазва-

не месото налагатъ постройка на модерна кланица. Отдавна желаното, отдавна проектираното е вече фактъ. На 13 декември т. г. се тури основния камък на модерна кланица. Това голѣмо дѣло заслужава да бъде отбелязано въ историческата на нашата общинска управа. Чрезъ кланицата не се гарантира само здравето на гражданите, а чрезъ нея се откриватъ пътища за стопанското издигане на Варна. Това никой не може да отрече. Разрешаватъ се съ кланицата два важни въпроса: здравето на гражданите и стопанското му издигане. На тия, които сж допринесли за реализирането на това велико дѣло, нашата признателностъ. Дано съ сжия темпъ Варна да крачи и въ другитъ области, къмъ напредъкъ и успѣхъ, гаранция за добро бъдеще на нашия градъ.

Явна благодарностъ.

Г-жа Елена Пандели Зенгинова и близкитъ на покойния

Пандели Зенгиновъ

изказватъ своята сърдечна благодарностъ на всички г. г. лѣкари, които положиха усилия за лѣкуването му по време на боледуването, а особено на г. Д-ръ Кобзаревъ, на Негово Всеблагоевѣйство икономъ И. Камбуровъ за сърдечното му слово следъ опѣлото, на хотелиерското сдружение и дружеството „Варненски Коренякъ“ за издадения некрологъ и поднесени външи, на ловното дружество „Соколъ“ за издадения некрологъ, на приюта „Митрополитъ Симеонъ“ и сиротопиталище „Надежда“ за издадения некрологъ и поднесенитъ китки, за посещението на питомците съ тѣхнитъ възпитателки въ дома на покойния и изказанитъ топли думи на двама отъ питомците предъ тѣхнитъ останки, за поднесенитъ външи отъ фирмата Цукато & Анемояневъ, на Никола Димитровъ, на племенницитъ му Маня и Васко, на братята му, на прислугата при заведението му за издадения некрологъ и на всички, които изказаха своитъ съболезнования телеграфически и писмено и присѣтствуваха на опѣлото и придружиха тѣхнитъ му останки до вѣчното му жилище.

красиви, защото съхраняватъ непожжнати творенията на едно вѣковно строително изкуство.

И всички тия наши архитекти, когато се завърнаха у насъ, които станяха ръководни и отговорни градски, окръжни, областни и пр. архитекти, кой повече, кой по-малко, подложиха на безмилостно разрушение и унищожение всички крепостни и градски старини въ името на много ценни градоустройствени планове.

Така е не само въ нашия градъ, така е съ Търново, Пловдивъ, Тръвна, Русе. За 60 години ний доунищожихме онова, което варваритъ—потисници не бѣха смогнали да унищожатъ.

Сега вече се съзнава, че една Варна съ запазени, възстановени, превърнати въ здравословни и неопасни за общественото здраве старини, характерни здания, чешми, порти, кули и пр. и пр. би представлявала за чужденците и лѣтвниците несравнимо по-голямъ интересъ като градъ. Една запазена цѣлостна аспарухова кула, съ подземнитъ ходове или цитадела, биха били антични градски музеи, които като градския музей напр. въ германския градъ Хале, биха донесли незамѣними приходи за общината.

Може би сега има вече едно течение за запазване на подобни старини. Макаръ и късно, но налага се да се запази онова, което е оцѣлѣло въ порива на модернизиранието. И най-малката историческа чешма може да се запази и всрѣдъ най-големия булевардъ или площадъ. Архитектитъ могатъ да го направятъ, щомъ сж художници и щомъ го пожелаятъ.

Благодарение на запазената крепостъ „Баба вида“ въ Видинъ, много чужди хора влѣзоха въ България при снемането на филма „Михаилъ Строговъ“. Нека се вземе примѣръ отъ тоя фактъ. Нека се възстанови онова, което е още запазено, особено у насъ, въ града ни, Варна.

Годишниятъ абонаментъ на вестника е само двадесетъ и петъ лева.

Д-ръ К. Караджовъ.

Старостта е последствие отъ хроническо и постепенно отравяне.

Нашиятъ организмъ притежава едни специални органи, наречени жлези, едни отъ които сж предназначени да подбиратъ и изхвърлятъ вънъ отъ него непотрѣбнитъ вещества (бъбреци—пикочъ, потородни—потъ и др.), а други да произвеждатъ сокове за по-нататъшно използване отъ него (черъ дробъ—злъчка, слюнчени жлези—слюнка и др.). Но има и жлези, изработващи вещества на които се всмукватъ направо отъ кръвта и затова тѣ сж наречени жлези съ вътрешна секреция (отлъчване ендокринни жлези); тѣ сж органи отъ голѣма важностъ, действащи, едни, като възбудители, а други като уравнилители на обмѣната. Такива споредъ степенята на тѣхната важностъ сж: *подмозъчната* (хипофизна) жлеза, *половитъ жлези* (тестикулитъ на мъжа и яйчниците на жената) и пр. Разстройството на всѣка една отъ тия жлези дава признаци, предшествуващи пълнитъ прояви на старостта: затлъстяване на известна областъ отъ тѣлото, намаляване функциитъ на възпроизвеждането, преждевременно твърдяване на вътрешнитъ органи, набръчкване на кожата, увеличаване на кръвното налягане, артритизъмъ и пр.—разстройствата въобще на основната обмѣна, вследствие намаляване окисляванията, недостатъчно горене, следователно, отравяне на организма. Значи, машината е вече развалена, а и бензинътъ е злокачественъ, поради лошото функциониране на жлезитъ съ вътрешно отлъчване. Това отравяне, дължимо на разстройството на жлезитъ съ вътрешното отлъчване е истинскиятъ източникъ на предвременната старостъ. *Старостта прочее, е последствие отъ едно хроническо и постепенно отравяне на кръвта.*

Следователно, ако потърсимъ и откриемъ причинитъ за разстройството на тия жлези, ние ще можемъ, чрезъ отстраняването имъ, да продължимъ тѣхното служебно

Добринъ Василевъ.

СТАРИНИТЪ ВЪ ВАРНА.

Отъ най-ранното дѣтство сж се запазили у менъ чудно-хубави спомени за една Варна, която днесъ много малцина могатъ да си въобразятъ. До сегашнитъ хали на ул. Нишка и пресѣкатъ ѝ съ улица Бенковска имаше статуи, доста запазени и внушителни отъ старата градска крепостна стена. По тѣхъ сме играли и катерили като деца, но въ цѣлия имъ боежъ и видъ личеше нѣщо скжпостъ миналото, нѣщо което говорило живо, съ убедителния езикъ на историята, по което човѣкъ тѣва.

Запомнилъ съмъ олѣмитъ входни порти на бастия, гдето сега намира пансионъ на сирацитъ, на крепостната стена счервения мажоръ на сегашния бул. Фердинандъ гуръ началото на вѣлолома, сжщо частъ статуи отъ нѣкошната „скелтонъ капусъ“. Но най-големъ е въздействието върху възбуждението ми отъ старата варненска вътрешна крепостъ съ цитаделата намираща се тамъ, гдето е сега зидането на търговската камара и кой съседни здания.

Това сж спомени новѣкъ отъ поколѣнието, което рече като младежи въ надвечерието на балканската война. По-старитъ граждани на Варна знаятъ и сж видѣли „Ташъ кюпрю капу“, „Ибръ капу“ и цѣлостния видъ на крепостта „Кадиръ баба“, „Звезди бастия“, много характерни съвременски къщи и части отъ крепостната стена, „Ени Куле Табия“ така сжщо и текето при нѣкогашното село Кадж-къой, изчезнало вече, намиращо се на мѣстото, гдето сега е раздвоеното на шумското и добричско шосета.

Всички тия кули, стени, порти бастии изчезнаха въ бързото увлѣчение на една безпощадна спрѣмо миналата градоустройствена политика въ едно много късо време—около 30—35 години.

Остана само да стърчи т. н. аспарухова кула (римска кула) и тя превърната до преди две години въ отворителна клоака. А сигурно е, че въ началото на освободението, т. е. преди 60 години тя е била много повече запазена и днесъ би представлявала онова, което искаме да виждаме въ нея, но следъ като се изразходватъ за нейното възстановяване и прочистване съ десетки хиляди лева, както бѣ съ балдуиновата кула въ Търново.

А всички посочени архитектурни старини, чешми, забележителности отъ миналото, отъ близко и далечно биха могли прекрасно да бъдатъ запазени, напояжнати всрѣдъ, въ и дори въ съгласуване съ който и да е градоустройственъ, регулационенъ и пр. планъ. Всички наши архитекти сж възпитаници на германски, френски и др. политехники. И всички тѣ сж виждали въ западна Европа, какъ много ценятъ тамъ историческитъ старини и характерни постройки или части отъ тѣхъ, останали отъ миналото, свидетели на върховния върежъ на историята.

Тѣ знаятъ, че всрѣдъ Парижъ стърчатъ и не прѣчатъ никакъ на движението и разширенитъ голѣми булеварди „Портъ Сенъ-Мартенъ“, кулата „Сенъ Жакъ“ и пр. Тѣ знаятъ, че Нюрнбергъ, 500 хиледниятъ модеренъ градъ Нюрнбергъ има съ стотици стари чешми, крепостни стени, порти и пр. пр.

А старитъ германски, френски, австрийски и най-вече италиански градове сж незамѣнимо ценни и

равновесие и по такъв начин, да забавим настъпването на старостта. И, за да се постигне тази цел, трябва, по мнението на професора Ренде, от Гenua, да се засилят на време тия жлези, дейтели на жизнеността на тъканите, чрез едно периодично между 35—40 год. възраст третиране. Забавянето сир. на старостта изисква също едно, както при другите болести „предпазно лечение“.

Придобитите върху дълголетствието от Д-ръ М. Нати данни, които и изглеждат най-сигурни и сж въобще общоприети, сж следните: 1) *Въздържаност въ всичко:* а) *Въяденето и пиенето*, защото злоупотреблението сж него не само води действително към затлъстяване и алкохолизъм, но и съсипва цялия организъм (черъ дробъ, сърдце, бжбреди, кръвоносни сждове, нервна система и пр.) и, по тоя начин, заставя организмъ да застаряватъ. Многоядците и пияниците у миратъ сравнително млади; б) *Въ другите служби на организма*, защото изхавянето на мускули и нерви е еднакво вредно, както и злоупотреблението сж ядене и пиене. Затова Херкулесовците и победителите въ спортовете не живеятъ дълго, както и ония, които разтревожаватъ своя организмъ чрезъ страсти, политиката и пр., сж една дума, всички ония, които прекарватъ тревоженъ животъ.

Малкото примѣри, които биха доказали противното, доставятъ ония, що сж ограничили о време първия си поривъ, по начинъ да поправятъ злото, което сж причинили на своя организмъ, като го направили такъвъ, че да може да придобие на ново разклатеното си за моментъ равновесие на здравето. Така се обяснява дълголетствието на Фонтанела, Легуве, Ремиза, Лудовика Кърнаро, който до 40 год. си възраст боледувалъ вследствие разпуснатия си животъ, но, отпосле, се поправилъ, като се подложилъ на строга диета, та умрѣлъ на 100 год възраст, но щѣлъ, може би, да живѣе много повече, ако не билъ заболѣлъ отъ чума, която и го отнесла. Отъ това прочее, следва, какво всѣки може да живѣе дълго и когато даже е направилъ нѣкои злоупотребления, стига да ги спре своевременно и да си заживѣе единъ редовенъ, по изискванията на гигиената, животъ!

Но отъ друга пъкъ страна, въздържаностъ не значи лишние, защото и то е не по-малко вредно отъ злоупотреблението. Истината е, че ние ядемъ много, но не трѣбва пкъ и да гладуваме, та да причинимъ не по-малко вреда на своя организмъ. Тѣлото ни не изисква много за своята поддръжка, но то има нужда отъ неизбѣжните за това елементи.

2) *Безспирна дейностъ.* Не трѣбва да оставяме бездейни своите мускули и своя мозъкъ. Ние виждаме много хора, радващи се до тоя моментъ на пълно здраве, да изчезватъ скоро, щомъ се оттеглятъ отъ работата си, защото рѣзката промѣна на живота причинява единъ видъ органическо разстройство, едно безредие, което намалява жизненото съпротивление. Въ всички цивилизовани страни, най-големата смъртностъ у чиновниците съпада сж тоя моментъ. Това не се случва сж занаятчиите, защото тѣ работятъ презъ цялия си животъ, па, и следъ като се оттеглятъ отъ занаята си, продължаватъ още да работятъ, до като чиновникътъ, пенсионертъ спира въобще всѣка работа, като прекарва времето си по кафенета и други заведения, гдето играе на карти и други работи или чете само вестници, сж една дума, бездействува. За да бжде, прочее, човѣкъ здравъ, трѣбва да работи по нѣщо, макаръ и по-леко, съответно на онуй, що е работилъ винаги. Коренната промѣна на занятие не е никога благоприятна при настъпването на старостта.

Въ резюме, всички срдства, за

отстраняване бързото настъпване на старостта и, следователно, за постигане дълголетствието, сж следните: 1) *Откъмъ тѣлесна гледна точка:* хигиенична и строго достатъчна храна, отъ която ще се изключватъ изкуствените и извѣнмѣрно възбудителните, като спиртниятъ питието, подправките, изобилното месо и пр. срдства; дълбоко и пълно дишане, което позволява провѣтриването на кръвта; съвършена чистота и чистоплътностъ въобще, предпазващи отъ микроби; деятеленъ животъ и упражнения на физическо възпитание, водолѣчение, масажъ, гимнастика, постоянна противъ запекъ борба.

2) *Откъмъ морална гледна точка:* редовенъ и спокоенъ животъ, безъ морални и физически тревоги, отстраняване на чувства, които отравятъ сжществуването; трениране къмъ спокойствие и търпение, добротата, оптимизъмъ, весело настроение, редъ, метода, дисциплина чрезъ самовнушение.

Въ заключение на всичко казано до сега, относно дълголетствието, ние ще прибавимъ заедно сж Нуфеланда, какво: „Не може да се каже, че, въ сегашно време, всѣки човѣкъ се радва въ свѣта сж единъ запасъ на животъ отъ 150 или 200 години. Участието на нашето рождение, е за жалостъ, такава, че грѣховете на родителите често съобщаватъ на самия зародишъ способността за твърде кратъкъ животъ“; и, ще приключимъ сж толкова вѣрното, а още повече умѣстното мнѣние на Фуасака споредъ което: „Ако човѣкъ така рѣдко достига или превъзхожда срока отъ 100 години, то той не трѣбва да обвинява други, освенъ своите лични страсти и пороците на своя баща!“

Ив. П. Церовъ.

Писмата на митрополитъ Йоакима.

отъ проф. П. Никовъ,
Пропълнение отъ бр. 10.

Въ седмо писмо, отъ 24 септември, м. Йоакимъ съобщава на Патриаршията, че ходилъ въ Добричъ, дето не го приели въ никоя къща, та спалъ въ ханъ; а въ владическия тронъ на черквата видѣлъ въ скжпо кржжило, увѣнчано сж вѣнецъ отъ цвѣта, ликоветъ на тримата отлъчени отъ патриаршията български владци (Иларионъ Макариополски, Авксенти Велешки и Паисий Пловдски).

Въ девето писмо, отъ 15 окт., се се изнася, че попъ Димитъръ отъ Балчикъ билъ поканенъ за свещеникъ при Варненската българска черква; а въ Балчикъ билъ изпратенъ свещеникъ Пеню, който вършелъ сжщото като предшественика си.—Тѣй виждайки сж безпокойство неудържимия възходъ на българщината, митрополитъ Йоакимъ приписва на радетелите ни най-унизителни качества.—По нататъкъ той продължава: Пкъ и другъ единъ свещеникъ, Рафаилъ, въ село Саталмъшъ, бунтува цѣлата каза, та отъ голѣма полза щѣло да бжде, ако би се успѣло да се препрати този свещеникъ въ родното си мѣсто Търново.

Митрополитъ Йоакимъ се оплаква и отъ административните власти—валията Митхадъ паша и отъ тѣзи въ Варна, че били благосклонни къмъ българското малцинство.

Въ 11-то писмо, отъ 13 ноември 1865 г., се излага, че въ Варна идвалъ валията Митхадъ-паша, комуго българите подали молба: да имъ се отстъпи една отъ петте черкви въ Варна. Валията свикалъ съветъ отъ първенците на българите и гърци за обсъждане българската тжжба: че лишени отъ черква, тѣ се принудили да превърнатъ долния етажъ на училището си въ черква, та училището имъ удари назадъ, а черквата имъ не е черква пригодна, докато гърците иматъ петъ черкви строени общо, отъ които дветѣ държатъ затворени, но

отказватъ да имъ дадатъ едната.

Следъ прочитане на молбата, митрополитъ Йоакимъ заявява сж помисли надменни, че нищо грѣцко не отстъпва и не ще се съгласи да се даде то на българите. Той билъ наредилъ да се извършва въ една отъ черквите само богослужение и на славянски. Ала черква не дава. Та и българите щѣли били тамъ да устройватъ бунтъ противъ него.

Митхадъ-паша увещавалъ българите да се съгласятъ на отстъпката, що имъ се давала: въ една грѣцка черква да се чете на славянски и да управляватъ нейните работи, освенъ свещениците. Но българите решително възгласятъ, че имъ е невъзможно да приематъ подобно условие.

Въ 12-то писмо, отъ 14 ноември 1865 г. Йоакимъ изказва благодарностъ къмъ Патриаршията за срдечната защита работите на неговите християни, — задето сж височайшата везирска заповѣдъ, дадена до валията, се нарежда: да се спре строежътъ отъ българите въ Балчикъ на черква „Свети Никола“.

Въ 13-то и 14-то писма, отъ 25 януарий и 17 мартъ 1866 г., се излага борбата между грѣкокагаузи и българи въ Провадия, чия да бжде черквата въ този градъ. И понеже борбата се изостря, намѣсва се административната властъ, то черквата се затваря. Отъ това действие на властѣта, м. Йоакимъ се оплаква на Патриаршията (Бие въ очи, че тукъ, както и навсѣкжде, м. Йоакимъ отдава право на грѣкокагаузи и петни българите).

Въ 23-то писмо, отъ 7 ноември 1866 г. се съобщава, че презъ месецъ августъ варненските българи—първенци свикали съборъ отъ свещениците и кметоветъ въ околията, въ който се приела уредба на свещеническите права, мѣстене на свещеници отъ едно село въ друго и събиране владищината: 6 гроша на вѣнчило, крина жито и 60 други пари, неизвестно за какви разноси — Свещеникъ Костадинъ Дъновски минавалъ вече за глава на варненските и околни българи.

Въ 28-то писмо, отъ 28 февруарий 1867 г., м. Йоакимъ се оплаква на новия патриархъ Григорий, че нѣколцина първенци българи и свещеникътъ при Българската черква въ Варна Костадинъ Дъновски си присвояватъ права, които има само каноничниятъ митрополитъ. Както въ митрополията, тѣй и тѣ въ черквата си събиратъ редовенъ съветъ подъ председателството на речения свещеникъ, въ който разглеждатъ всички дѣла на българите, духовни и други. Тѣ забраняватъ, чрезъ заплашвания, на всѣки селянинъ да прибѣгне и иска съдействие на митрополията. Отъ около 90 села, попадащи въ Варненската епархия, едва около 10, заети често отъ гърци (броятъ се гагаузки села за грѣцки), признаватъ митрополията. Свещеникъ Костадинъ Дъновски управлява цѣлия клиръ на непокорните села, черквите, училищата и всичко обществено на тѣзи християни. Той назначава и мѣсти свещеници, учители, отсжда съпружески спорове, дава разводи, позволители за бракъ, осветява черкви, събира владищина, събралъ билъ вече около 50 хиляди гроша, освенъ жито, за въ полза на българската черква. Та и властѣта държала страната на българите.

Въ 30-то писмо, отъ 2 мартъ 1867 г., се съобщава, че въ седалището на вилайета, Русчукъ, има държавна печатница, въ която, покрай издаванетоъ, сж грижи на властѣта, на единъ български вестникъ (в. „Дунавъ“) и на учебни книги за българските училища, напоследъкъ управителътъ и българинъ започналъ да издава и черковни книги. Появило се е вече и евангелие и се разпрѣсква по всички български села безъ одобрение на Черквата.

Абонирайте се на в. Варненски Коренякъ“

† ПАНДЕЛИ ЗЕНГИНОВЪ

На 12 того рано сутринта, следъ текко и продължително боледуване, завърши своя земенъ животъ, нашиятъ всеобщо уважаемъ съгражданинъ и почетенъ членъ на дружество ни — **Пандели Зенгиновъ**. Покойниятъ се отличаваше сж своята висока християнска добродетель — **милосърдието**. Голѣмниятъ благодеецъ, които той е правилъ на бедните варнен. граждани ще останатъ запомнени дълго време между тѣхъ. Къмъ покойника напълно могатъ да се приложатъ думите на Евангелието: „*Когато правилъ милостиня, да не знае лѣвата ти ржка, що прави дѣската*“. Сж тая своя висока добродетель, той си издигна още приживе нержкотворенъ паметникъ. Сж своето отзивчиво срдце на частните благодеецъ, той не оставалъ безъ таква и мѣстните сиропиталища „Надежда“ и приюта „Митрополитъ Симеонъ“. Питомците на последните изразиха предъ смъртните му останки своята почитъ сж поднасяне на китки отъ живи цвѣта и двама отъ тѣхъ сж топли думи изразиха загубата на единъ голѣмъ свой благодетель.

Покойниятъ е щедро облагодетелствувалъ двото „Варненски Коренякъ“.

Билъ е известно време и общински съветникъ, за която длъжностъ всички припадащи му се възнаграждения е оставалъ въ полза на бедните.

Опѣлото му се извърши на 13-й того, въ Съборната църква, при стечение на много народъ. Тукъ бѣха още Кметътъ на града Инженеръ Я. Мустаковъ, Коменданта г. Б. Германовъ и др. Въ църквата, следъ опѣлото, говори върху неговия животъ енорийскиятъ му свещеникъ Икономъ Иосифъ Камбуровъ.

Следъ завѣшека на погребални обредъ въ църквата едно голѣмо множество неговъ почитатели придружиха тѣлото му останки до вѣчното му жилище. Тукъ произнесе кратко слово Архимандритъ Иннокентий, членъ отъ редакционния комитетъ на дружествения в. „Варненски Коренякъ“.

Вѣчна му починъ и Богъ да го прости!

Архим. Иннокентий.

Манастирът „Св. Димитрий“ въ двореца Евксиноградъ при Варна.

(Исторически бележки).

На 8 километра отъ гр. Варна, върху живописния бръгъ на Черноморе, всрдъ великолепно градина, величественъ се издига дворецътъ Евксиноградъ и близо до него манастирътъ Св. Димитрий, чиято църква служи за дворцова. Кога е била построена църквата нѣмаме точни данни. Обаче, сжществуватъ легенди и тедения, които се приближаватъ о истината.

По крайбрежието на Черноморие имало е цѣли и параклиси, отъ които нѣсж сжществуватъ други сж изрушени, основните които още иматъ следи. Въобщия църкви параклиси сж строени отъ корабостроители, които поради щастливото избяване отъ кораборазрушения презъ време на силните бури въ Черноморе, отъ благодарностъ къмъ Бога сж ги строили около мѣсто, гдето сж били спасявани.

За постриването на манастирътъ Св. Димитрий легендата говори следното:

До 1834 год. на високия бръгъ до здание на Асарето, откъмъ югозападъ е намирала църква Св. Димитрий въ византийски стилъ. Покойниятъ варненски гражданинъ Василиакоо, който е далъ ценни сведения Археологическото дружество за мѣстото на Варна, сварилъ тая рква сж полуструментъ олтаръ, вѣщо не се е служило

Олтарът се е срутил и падналъ въ морето още преди руската обсада през 1828 год. При построяката на новото укрепление въ 1834 г. останалата частъ отъ църквата била съборена по заповѣдь на Пеле Мехмедъ Паша, строителя на укреплението въ Варна.

Следъ 1829 год., когато рускитѣ войски се оттеглили отъ Варна, корабътъ на капитанъ Герасимъ, родомъ отъ о-въ Кефалония, хвърлил котва предъ Варна. Герасимъ, който билъ богатъ човѣкъ, сънувалъ веднажъ, че отъ мѣстото гдето по-рано се е намирала църквата Св. Димитрий, за която по-горе говоримъ, изкочилъ огненъ языкъ, взелъ посока къмъ сегашния дворецъ и се спрѣлъ на височината, гдето сега се намира манастирската църква Св. Димитрий. Тогава капитанъ Герасимъ, който презъ време на война много забогатѣлъ, обещалъ да построи на това мѣсто манастиръ. За тая целъ завещалъ голѣма сума на своитѣ наследници да изпълнятъ обещанието му, а самъ той се поминалъ преждевременно, безъ да може да види изпълнението на обещанието си.

Друго пъкъ предаване, което изглежда да е по-старо отъ горната легенда, говори следното:

Нѣкой си капитанъ Димитъръ, който плувалъ съ своя корабъ идещъ отъ блѣморскитѣ острови за Варна, следъ като пристигналъ въ пристанището и разтоварилъ стоката, която носилъ, трѣгналъ обратно. Въ морето се появила голѣма буря, която всѣка минута застрашавала кораба отъ загиване. Капитанътъ потърсилъ убѣжище въ морето срещу църката Св. Димитрий въ града, за която по-горе говоримъ. Той горещо се билъ молилъ на светеца, да го спаси отъ подвижналата се морска буря, като обещалъ, че ще идигне въ честъ на неговото име църква. И действително Св. Димитрий му помогналъ, като му посочилъ безопасно мѣсто за пристанъ, на което до сегашния манастиръ, който тогава още не съществувалъ. Това мѣсто въ морето, което е доста запазено отъ морскитѣ бури, се нарича „Суванлъка“. Корабътъ застигнатъ отъ буря тукъ сж намѣрили убѣжище. На това мѣсто намѣри убѣжище и италианскиятъ параходъ идващъ отъ Кюстенджа за гр. Варна, „Морея“, презъ бушуващата на 11 срещу 12 февруарий т. г. незапомнена морска буря.

Капитанъ Димитъръ, спасенъ отъ коработрушение благодарение на усърднитѣ му молитви къмъ неговия едноименъ светецъ, изпълнилъ своето обещание и построилъ въ негова честь, сегашната манастирска църква Св. Димитрий. Това, по всѣка вѣроятностъ е станало презъ втората половина на 18 вѣкъ.

Презъ това време на руско-турскитѣ войни и робство, църквата тайнствено, е била разрушена, както били разрушени други. Едва въ 1828 год. църквата е била възобновена. По крайбрежието около Евксиноградъ, презъ време на руско-турската война 1829 год., една частъ отъ руската въска била разположена на това мѣсто. Една пжтека, която се намира отъ дѣсно на чешмата по Евксиноградското шосе, при завоя за „Траката“, се нарича „Московъ йсу“ и тя е водила къмъ мѣстотъ гдето е била разположена войска.

Тукъ била построена и полска болница. Следъ оттеглянето на войскитѣ болничнитѣ строики били превърнати на кили и църквата наедно съ тѣхъ почили видъ на манастиръ.

Презъ турско време дохождала тукъ, да прекарватъ нѣкитѣ дни, градската аристокрация, понеже тукъ нѣмало оня щъ и веселби, каквито съществували въ манастиря Св. Константинъ.

Отъ дѣсна страна стената на олтаря се намира изникъ (аязмо).

Най-старата иконъ запазена въ иконостаса, е на Св. Св. Харалампий, която дата отъ 1717 г.

Други икони, Св. Богородица и Св. Димитрий, датиратъ отъ 1829 г. а иконата „Царъ Славы“, въ владѣщия тронъ, носи дата 4 юлий 1826 год.

Когато Князь Александъръ Батембергъ е билъ въ Варна, въ първитѣ години следъ освобождението, потърсилъ мѣсто, въ околноститѣ на града, да си построи дворецъ. Първоначално избралъ такова мѣсто въ Галата, обаче, впоследствие, се отказалъ при следното обстоятелство: Общинското управление е давало нѣкакво угощение, на което присѣствувалъ и Князьтъ. На трапезата било сложено въ бутилки старо вино отъ лозята около манастиря. Това вино най-добре се приготвяло отъ варненския гражданинъ покойния Парушъ Георгиевъ, който ималъ лозя около манастиря. Винаги за подобни угощения се е вземало отъ него. Имали тогава обичай варненци, когато имъ се раждало дете, да запечатватъ бутилки съ вино и да ги заравятъ въ изби, за да ги отворятъ при тѣхната свадба. Такова вино е било поднесено и на Княза, на когото се много понаравило и, когато му казали, че виното било отъ лозята около манастиря Св. Димитрий, тогава той се отказалъ отъ мисълта да строи своя дворецъ въ Галата, а избралъ мѣсто около манастиря. Ето защо той намислилъ да откупи манастиря съ неговитѣ лозя и тамъ да построи дворецъ. Когато поискалъ това отъ манастирската управа, която се е намирала подъ ведомството на варненския грѣцки митрополитъ, отговорило му се, че споредъ църковнитѣ канони, манастири не могатъ да се продаватъ; затова управата като не желаела да откаже, подарила манастиря съ лозята на Княза, който, отъ своя страна, подарилъ на управата две хиляди наполеона.

Въ архивата на бившата грѣцка митрополия въ гр. Варна, голѣма частъ отъ която се съхранява въ Варненския археологиченъ музей, намираме следната декларация (чернова) на френски езикъ, съ оргиналнитѣ подписи на архирея и членовѣтъ на демогеронтията, по въпроса за манастиря.

Ние долуподписанитѣ: Варненскиятъ митрополитъ и старейтѣ членове на демогеронтията, които представляваме Варненската грѣцка община обявяваме чрезъ настоящето, че владението на манастиря Св. Димитрий, който се намира въ околноститѣ на Варна, заедно съ лозята и близкитѣ земи, принадлежатъ на Негово Височество Българския Князь Александъръ, като го отстъпваме на него и, че горекананото владение е свободно отъ каква и да е ипотека. За увѣрение ние издаваме настоящата декларация, която ще замѣства всѣка липса на документи за дадения имотъ.

Варна, 16 мартъ 1882 год. За митрополията, неговия замѣстникъ Аргиропомки Каллиникъ. Следватъ още деветъ подписа на членовѣтъ отъ демогеронтията.

Впоследствие, обаче, изглежда, че следъ като Князь Александъръ, построилъ двореца на свои лични срѣдства на подареното му манастирско мѣсто, следъ като напусналъ страната, демогеронтията е правила опитъ да си възвърне манастиря. Това се вижда отъ друго едно писмо, подъ № 125, безъ дата, тоже на френски, отправено отъ грѣцкия митрополитъ до варненския турски консулъ Кямилъ, по поводъ на запитването му, относно недвижимитѣ имоти на грѣцката община, митрополитътъ, като посочва кои сж тия имоти, за манастиря Св. Димитрий пише следното:

„Грѣцката духовна властъ е лишена сжщо отъ манастиря Св. Димитрий, който се намира въ околноститѣ на Варна и отъ 15 дюлюма лозя.“

„Позволете ми да ви дамъ известни сведения относно горепомнатитѣ имоти.“

„Още отъ първитѣ дни на освобождението на Българското Княже-

ство неговитѣ мѣстни чиновници сж изявили по разни начини желание да обсебятъ имотитѣ на Грѣцката църковна община. Така сжщо Варненскиятъ общински съветъ е направилъ опитъ противъ Грѣцката община, щото последната да си възвърне имота на манастиря Св. Димитрий, който тогава принадлежеше изключително на нашата Св. Митрополия. Годишниятъ приходъ на гореканазания манастиръ, възлизашъ на петъ хиляди франка, бѣше предназначенъ за училищата на общината. Въ тоя промежутъкъ бившиятъ Князь, покойниятъ Александъръ Батембергъ, изявявайки желание да придобие гореканазания манастиръ, процесътъ бѣше прекратенъ на законно основание и общината бѣше принудена, волею неволею, да отстъпи гореканазания имотъ, заедно съ черквата, подъ формата на подаръкъ на Княза, срещу една несъответствуваща на истинската му цена сума. Лѣтниятъ дворецъ Евксиноградъ е построенъ въ землището на тоя манастиръ“.

Това писмо трѣбва да е било писано, когато се е възбудилъ сдебенъ процесъ отъ бившата Окрѣжна постоянна комисия за манастиря Св. Константинъ, противъ незаконното му владение отъ Грѣцката община, защото дворецътъ вече се нарича не Сандрово, неговото първоначално наименование, а Евксиноградъ.

Преименуването е станало на 25 юлий 1893 год. по изричното желание на покойната първа българска Княгиня Мария Луиза.

Д-ръ П. Д. Скорчевъ

Общуване на българинъ съ грѣци въ миналото и неговитѣ следи въ нашия народенъ говоръ.

1.

Нѣма народъ, който въ зората на своето създаване, да не е билъ подъ влиянието на чужда нѣкоя култура, по-старинна, по-високо стояща отъ неговата по онова време. Еврейтъ на Аврама сж били подъ силно влияние на египтяни и асировавационци, грѣцитъ подъ онова на финикийци, перси, египтяни; Римъ подъ Атина. Германцитѣ лакомо грабѣха до вчера отъ френския гений, а руситѣ въ много отношения сж били прилежни ученици на нѣмцитѣ.

Още твърде рано providението е поставило нашитѣ славянски прадѣди всрѣдъ замиращата грѣцко-римска цивилизация, лумнала за новъ подеъмъ въ Византия, чиято европейско-азиатска снага тѣ често е потрепвала въ смъртенъ страхъ предъ мощния напоръ на младата и жилава българска държава.

За зло и за добро тази наша държава е възникнала въ изоставенитѣ следъ разпадането на Римъ земи на Мизия, Тракия и Македония, въ които новата източноримска империя още не е била успѣла да стѣпи здраво на нозетѣ си. Нашитѣ славянски прадѣди още отъ петия вѣкъ следъ Христа сж почнали да заливатъ съ своитѣ пълчища Балканския полуостровъ, нахлули сж на голѣми тѣпни въ Елада и чакъ дори въ Пелопонесъ. Къмъ шестия вѣкъ, въ времето на Юстиниана тѣ вече здраво сж се били заселили въ византийскитѣ владения на полуострова, та много отъ Юстиниановитѣ пълководци сж били славяни — Доброгостъ Всеградъ, Сварунъ.

Презъ тази прабългарска доба, тия наши славянски праотци сж били въ тѣсни връзки съ грѣцитѣ и значителенъ дѣлъ отъ тѣхъ вече е билъ възприелъ християнството и грѣцката литургия.

Въ 679 г. Аспарухъ обединява прѣстнатитѣ и безначалствени славянски въ една нова държава, която веднага заема самостоятелно становище спрямо Византия. Завързватъ се стопански и политически връзки между дветѣ съседни дър-

жави. Грѣцки езикъ, грѣцко писмо и грѣцко духовенство почватъ да теглятъ бразди по девствената почва на нашето младо отечество. Отъ тукъ нататкъ дветѣ държави, двата народа вървятъ заедно въ историята чакъ до наши дни — по рѣдко въ дружба и разбирателство, по-често въ вражда и война, въ умраза и взаимноизстребителство.

При Симеона, който прогонва грѣцкитѣ духовници и грѣцкитѣ черковни книги, българската книжнина добива небивалъ разцѣтъ. Трескаво се запревеждатъ грѣцкитѣ черковни книги, при което тогавашниятъ ни още езикъ се оказва неимовѣрно гѣвкавъ и годенъ да изрази и най-отвлѣченитѣ понятия, които е успѣлъ да създаде презъ вѣковетѣ грѣцкия езиковъ гений. Презъ тази припѣвна шетня въ преводната ни книжнина нахлуватъ множество грѣцки думи и изрази, много такива сж минали въ нашата черковна и сановнишка терминология. Отъ тия времена сж буквално преведенитѣ отъ грѣцки наши словосъчетания: православиенъ (ортодоксос, собств. „правомислящъ“), благовѣстие (ев — ангелион), благословия (евлогия), достовѣренъ (аксиопистос), благовремененъ (евкерос) престѣпление (ипервасис), подозрение (ипопсия), откровение (апокалипсис) и много други.

Презъ време на нашето 168 годишно робуване подъ Византия (1018—1186 г.) грѣцитѣ нахлуватъ навредъ изъ нашитѣ земи, та нѣмската имъ въ наши домашни работи е оставила нови грѣцки думи въ нашия езикъ. Отъ тази гѣмна доба е останало да се наричатъ проститѣ българини — лишени отъ свое болярство и интелигенция — ХОРИТИ. т. е. селяни („хора селяни“): отъ тукъ ХОРА. Та думата „хора“ носи занасъ печата на подценяването и ние трѣбва да я замѣнимъ съ нашата хубава българска дума ЛЮДЕ (срав. ср. нѣм. Leute, сег. Leute).

Последна доба на грѣцкото влияние, най-черната и най-грозната, е тази на фанариотското владичество въ България презъ 18 и 19 вѣкъ, когато въ нашитѣ градове вече не се е чувало името българинъ, а всички сж се превърнали на чистокръвни елини. Та и габровецътъ Златко, основателъ („ктиторъ“) на грѣцка черква въ Темешваръ я снабдилъ, ставайки посмѣшище и до днесъ, съ грѣцкия надписъ: ЕСИСТИСЕ ЗЛАТКОС ФИЛОГЕНИС ЕЛЛИН АПО ГАБРОВОН* т. е. основа я Златко родолюбивъ елинь отъ Габрово*

Това сж по-главнитѣ етапи на на мгновѣковното грѣцко влияние върху нашия езикъ и народъ.

Мрачното и срамно минало е вече безвъзвратно изчезнало

Сега ние стоимъ, вече два самостоятелни народа въ две независими държави, все още чужди, все още враждебни единъ къмъ другъ. Днесъ всѣки отъ насъ върви своя пжтъ на културата, днесъ и българини и грѣци, еднакво издигнати и духовно независими, но замѣсени отъ едно и сжщо балканско тѣсто, творимъ и си съперничимъ и въ наука, и въ поезия, и въ изкуство и музика. Мѣсто за културно водачество на Балканитѣ вече нѣма за никого!

Изъ „родилнитѣ мжки на новитѣ дни“ ще се родятъ нови стремени, нови идеи и разбирания ще огрѣятъ и нашитѣ два съседни народа, близки по кръвъ, еднакви по участъ; душиитѣ ще се просвѣтлятъ, сърдцата ще се разтворятъ и миналото ще се отвори въ своята безхитростна сжщина предъ нашия развѣдренъ взоръ.

Следитѣ на това исторично минало общуване съ грѣцитѣ ние има да прозремъ, да ги дириимъ еднакво и въ нашия НАРОДЕНЪ говоръ.

Този крайно интересенъ въпросъ за нашето минало общуване съ грѣ-

цитъ и за нашето гръцко езиково наследство, датиращо от люлката на българската държава, ще се опитамъ да разгледаме въ идната статия.

Н. МИЛКОВЪ

Предс. на Д-во на х-мицитъ въ гр. Варна.

Просвѣта, подготовка и дисциплина на населението, като важни условия при въздушно-химичната отбрана.

Последните военни действия въ Абисиния и Испания показаха, че въздушно-химичните бойни единици действуватъ едновременно какна бойната линия, а така сжщо и въ вътрешността на странитъ, като се стремятъ да нанесатъ чувствителни материални и морални загуби на цивилното население. Разрушенията, които се стремятъ да направятъ на икономическитъ центрове, на важнитъ съобщителни сръдства, даватъ своя мораленъ ефектъ върху психологията на тила и внасятъ смугъ и паника.

За да се париратъ тия задачи на противника, трѣбва да се притежаватъ известни качества отъ отдѣлния човѣкъ, така и отъ цѣлото цивилно население, а така сжщо да се разполага съ необходимитъ технически сръдства. Въ въздушно химичната война важи основния законъ за всѣка борба, че ще победи този, който изтрае повече, у когото нервитъ сж по-здрави, борбата ще се свърши тогава, когато една отъ противнитъ страни се откаже. Техническитъ сръдства сж: противогазовитъ маски за хора и животни, противогазови облѣкла, кремове, сигнализационни апарати за газова тревога, скривалища и пр. Ползуването обаче отъ всички тия технически сръдства и удобства изисква просвѣта на гражданина, за да има ясна представа за всички възможности при химичната отбрана, да ги изживѣе при една конкретна обстановка, за да види самъ, какъ ще се защитава.

По този начинъ ще се премахне хипнозата за могъществото и непобедимата сила на химичното оръжие. При една просвѣта ще се даде възможност на населението да намѣри истината между тия две крайности и слгурностъ въ разполагаемитъ защитителни сръдства. Въ другитъ страни за цѣлта се харчатъ маса сръдства, а за да се достави литература, достъпна за населението, издаватъ се хвърчащи листове, илюстровани романи.

Значително влияние при въздушно химичнитъ отбрани указва и подготовката на населението, възпитанието му въ тази посока, като по този начинъ се наследятъ душевни, интелектуални и физични навици за бързо ползуване отъ сръдствата за лична отбрана. Съ една такава настойчивостъ на постоянна дейностъ върху духа на гражданина, ще се превъзмогне страха и ще се придобие смѣлостъ, твърдостъ и фанатичностъ срещу ударитъ на химичното оръжие. Нужно е и третото условие: дисциплината на населението, за да устои на точното, строгото и съзнателно нападение на установенитъ правила при водене на въздушно химичната отбрана. Населението е длъжно да изпълнява всички взети мѣрки отъ началника на отбраната, да държи въ исправностъ и готовностъ всички защитни сръдства и жилища, да изпълнява сигналитъ при опасноститъ, загасяване на свѣтлинитъ, да знае да дава първа помощ и правилата при гасене на пожаръ.

Груповата дисциплина изисква съвмѣстно изпълнение на въздушно химичнитъ служби при защита като маскировка, задимяване, загасяване и др. Най-малката немарливостъ, закъснение и нарушаване на правилата за отбрана, могатъ да увеличатъ последицитъ отъ въздушно химичното нападение.

Отъ всичко гореизложено явствува, че подготовката и дисциплината сж важни условия за защита, тѣ

Редакцията счете за необходимо да напечата и „Отговора“ на автора на статията обнародвана въ брой 10.

ОТГОВОРЪ

На писмото № 3484 отъ 8.XII.1936 г. на Варн. общ. управа, подписано отъ г. пом. кметъ П. Куртевъ и началника на финан. отдѣление Хр. Ивановъ, по поводъ на обнародванитъ редове „Неправилна практика“ по събиране 2% градско право при отчуждение на недвижимъ имотъ, въ брой 10 отъ 1 декемврий т. г. на в. „Варненски Коренякъ“. На това писмо ние даваме гласностъ:

Получихме отъ общинското управление следното изложение:

До редакцията на в. „Варненски Коренякъ“
Т У К Ъ.

Въ брой 10 отъ 1 того почтаемия вестникъ на 4-та страница е помѣстена „Неправилна практика“, съ която засѣга сегашния редъ въ Общината за събиране налога 2% при продажби на недвижими имоти. Ние считаме, че съгласно чл. 74 п. 8 отъ Наредбата — законъ за градскитъ общини, въ тази наша практика нѣма излишно.

1. — Налога 2% се заплаща не отъ продавача, а отъ „новиятъ“ приобретателъ на имота, затова въ него се иска подписъ да декларира покупната цена;

2. — Общинскитъ управления иматъ право да доказватъ действителната цена на покупко-продажбата. Подписътъ на купувача е необходимъ, за да се обезпечи събиране допълнително налога, ако е имало укрита цена. Независимо отъ това нашата „практика“ е доказала, че провъркитъ по този начинъ даватъ добри резултати и така се идва до действителна продажна цена.

Почитаемата редакция много добре знае, че въ повечето случаи продажнитъ стойности не се декларира въ действителния имъ размѣръ. Нотариусътъ, както общинската управа сж поставени въ затруднения, за да установятъ действителната цена на покупко-продажбитъ. Начинитъ и сръдствата за установяване отъ тѣхъ действителнитъ продажни стойности, въ закона не сж указани, но това е едно право, далено имъ съ законъ.

3. — Цитираниятъ случай на Върх. Административенъ сждъ не отнема правото на общинската управа да установява действителната продажна цена. Това Варненската общинска управа е длъжна да установи, за да запазва интереситъ на общинската каса, иначе ще се третира за недобросъвестно изпълнение на службенъ длъгъ.

Въз основа на това наше изложение, молимъ, да се коригира чрезъ почитаемия Ви вестникъ изложението въ „Неправилна практика“ и за въ бждеще да не се дава публичностъ за неправилни факти, защото така се създаватъ нежелателни настроения на гражданството и се стига до излишни и нежелателни разправии съ общинскитъ служители.

Съ почитание:

Пом. кметъ: П. Куртевъ.
Финансовъ началникъ: Хр. Ивановъ.

На това писмо даваме отговоръ, като печатаме самото решение на Върховния административенъ сждъ подъ № 446 отъ 15 юний 1934 год. II отд.

Общината не може да събира налога върху укрита стойностъ на имота при покупко-продажбата имъ, докато укриването не се установи отъ нотариуса (реш. № 446).

Мотиви: като се съпоставятъ наредбитъ на чл. 88 п. 6 отъ 3. Т.

съставляватъ, тѣй да се каже, бойната подготовка на отбраната. Желателно е и въ насъ да се работи въ тая посока, за да не бжде късно.

Общ. съ тоя на чл. 105 отъ закона за нот. следва да се заключи, че както държавното мито и други такси, така и общ. налогъ 2% се събиратъ върху обявената отъ продавача и купувача покупко-продажна цена на имота при извършването на нотариалния актъ, а не каквато и да е друга цена — пазарна, емлячна и др., когато пѣкъ обявената отъ странитъ при извършване на нотариалния актъ цена не е истинската такава, по която въ сжщностъ е извършена покупко-продажбата, ал. 2 на чл. 105 отъ 3. за нотар. и ал. 6 на чл. 88 отъ 3. за градскитъ общини даватъ възможностъ и опредѣлятъ реда, по който ще стане установяването на действителната цена, за която имотътъ е билъ продаденъ, като за укрита горница действителната цена на продажбата, странитъ се наказватъ да заплатятъ тройно мито (ал. 1 на чл. 105 отъ 3. на нот.), а общината взема двоенъ налогъ (ал. 7 на т. 6 на чл. 88 отъ 3. за Г. О.). Отъ текста и разума, обаче, на чл. 88 п. 6, ал. 6, отъ 3. за нотар. следва да се заключи, че установяването на укриването трѣбва да бжде направено отъ нотариуса, ако и доказателствата за това укриване общ. управлението да може и да събере и по свой починъ и че преди нотариусътъ да е установилъ „по най-подходящъ и целесъобразенъ начинъ“ (включително и чрезъ събракитъ отъ общ. управление доказателства) укриването и постановлението му за това да е влѣзло въ законна сила, общ. управа не може да събира общин. налогъ 2% върху по-големата сума отъ обявената такава за покупко-продажна стойностъ на мита отъ страна на продавача и купувача. И понеже въ случая нѣма никакви данни, отъ които да се вижда, че по нотариалния актъ имотътъ е билъ продаденъ за 50,000 лева, върху колкото съ обжалвания актъ е наредено да се събере и е събрано отъ жалбо-подателя 2% общин. налогъ, нито пѣкъ има данни, че гаранцията между 50000 и 250000 лв. е крупна — обжалваниятъ актъ се явява издаденъ въ нарушение на чл. 88 п. 6 отъ 3. за градскитъ общини. Това е решението на Върх. Адм. Сждъ, за което става речъ въ „Неправилна практика“, брой 10 на вестника ни. Има и други решения на този върховенъ сждъ.

По това писмо ще се повърнемъ.

Една насжщна нужда.

Кварталътъ ни, „Аспарухово“ съ своето 5,200 население отдалеченъ на 4 клм., отъ Варна и до сега нѣма своя аптека.

Нуждата отъ нея е много голѣма. При това стечение на заселници въ послѣднитъ нѣколко години, тя изпѣква още по-ярко.

Всички граждани сж принудени да идватъ въ Варна, губейки скжпо време.

Отъ друга страна „Аспарухово“ съ своето чисто работническо население, заето въ околнитъ инду-

стрирани предприятия, ползуващи се сръдствата на фонда Г. О. ще бжде единъ сигуренъ източникъ на рентиране на такава аптека, като се прибави и клиентелата отъ близкитъ села. Съ това рентирането ще бжде повече отъ сигурно. Понеже въпроса е спѣшенъ и се отнася за зравеопазването на населението, надяваме се въ скоро време респективнитъ власти да направятъ нужното.

Дано бждемъ чути!

Асенъ х. Колевъ.

ХРОНИКА

На 12 декемврий т. г. почина въ Варна почетния членъ на Д-во „Варненски Коренякъ“ **Пандели Зенгиновъ**. Погребението му се извърши при стичане на много народъ, което показва, че той е ималъ много приятели и почитатели. По случа Д-во „Коренякъ“ издаде некролъгъ и поднесе вѣнецъ. Нашитъ съвѣтни съболезнования къмъ опечаленитъ.

Напоследѣкъ се съобщи, че била назначена комисия отъ общинската управа за избиране мѣсто за зеленчуковъ пазаръ, плодовъ и пр. Добре да бжде, преди да се вземе окончателно решение, да се съобщятъ избранитъ мѣста и да се подложи въпроса на обществено обсъждане.

Назначенъ е комисия отъ общината да наменува и улицитъ въ квартала „К. Скарджа“ въ Варна, единствения станалъ кварталъ до сега съ ненаменувани улици.

За чуждитъ поданици. Варненското Полицейско Команданство известява на всички чужди поданици въ Варна и околията — арменски и руски бѣжанци, че въ срокъ на единъ месецъ сж длъжни да си поновятъ личнитъ карти и паспорти при бюро-чужденци при Полицейското Команданство. Работодѣлци и наематели при приемане на работа и квартира чужди поданици сж длъжни да провърватъ предварително редовността на документитъ и следъ това да ги приематъ на работа или квартира, като изпълнятъ формалноститъ предвидѣни въ чл. 27 отъ Законъ за настаняване на работа. Неизпълнитъ това ще бждатъ глобени.

Чуждитъ поданици неизпълнили горнитъ въвеждания ще имъ сеналагатъ глоби и наказания съгласно чл. 45 отъ Наказателния Законъ и ще се изгонятъ отъ Държавата на основание чл. 51 и 52 отъ наредб. законъ публикувана въ държавенъ вестникъ брой 224 отъ 5 октомврий 1935 год.

Отъ Команданството.

Улицитъ опредѣлени за стоянки на файтонитъ — „Св. Кирилъ“, „Бр. Миладинови“ плуватъ въ лопи отъ конски нечистотии; тия улици вече не се измиватъ. Да се нареди всѣкидневна да бждатъ измивани.

Ржкодѣленъ магазинъ „Анастасъ Трандафиловъ“

ул. „Царъ Борисъ“ — Варна

Корнизи, пердета, трансгранти.

Цени намалени.

Дамска шапкария „ЕЛИТЪ“

ул. „6 Септемврий“ 14. (срещу църкват „Св. Никола“).

Съобщава на почитаемата си клѣнтела, че новитъ модели — **дамски шапки** пристигнаха, на цени подъ всѣка конкуренция. Ию сжщитъ модели приема за префасониране съ най-последнитъ гарнитури и принадлежности.

Едно посещение и ще се увѣри.

Префасонира и мъжки шапки не-акуратно.

Печатница „Просвѣщение“ П. Зенгинов — Варна.